

Összefolyók

*Délután szóba jött a tenger,
ahogy a tengerek általában szóba jönnek:
egy sóhajtás kíséretében.
A koszos kis patak medrében
iszkolás a villámok elől. Reggel
hiába kerested a telefonodból kimosódott képeket,
ami nálam maradt, azon alig vagy kivehető.
Én vagyok éles, az ürügy.*

*Mi hiányzik a boldogsághoz?
A boldogság maga.*

*Nem úgy a talpunk alól menekülő,
sötétben csobbanó békák.
Az összetapadt párok sérthetlenségük tudatában
maradtak mozdulatlanok.*

*Az emlékezés erózió.
A felejtés megörökítés.
Hidak alatt lehajolva futni szárazságot jelent.*

*Itt egy falra fújt feliraton valaki azt kéri
egy másik valakitől, repítene őt a Holdba.
Magyarán azt szeretné, maradjon velem.
Illetve, szó szerint: maradj velem.*

*Talán kevésbé megkapó, mint egy névre szóló
üzenet, de idővel sosem lesz olyan
személytelen.*

Valahol

Szétszedni egy házat és összerakni máshol.
Ezt lehetne még. Vagy egy tóra néző sírhelyet.
Az a sziget az Északi-tengeren,
ahol a madarak megpihennek, mielőtt
délre költöznének. Térdig érő fehér fű
a szürke ég alatt. Na az.

Egy idő után mindig valahol másutt.
Vagy itt, de akkor valaki más bőrében.
Vagy az enyémben, de nem ezzel a tudattal.
Valaki más életét, vagy a sajátomat, de
nem ezekkel az emberekkel. Vagy velük,
csak akkor valahogy másképp, igen,
másképp kellene, azt hiszem.

Az pedig ott egy elöregedett falu, ahol
ebben a pillanatban megy haza a csorda,
csörömpölnek a tehénnyakakban lógó
eltérő hangoltságú kolompok.
Egy kis ház kredencébe rézsút besüit
a dombok mögé lemenő nap, és
egy kölnivizes üvegcsé alján
gyantasúrúségűvé tömörül.

A szobában valaki éppen rám gondol.
Illetve éppen én gondolok órá –
ő gyakran gondolkodik azon, hogy miért
itt vagyok és nem ott veled, és ha veled lennék,
mi volna más, mi történne másként, és ha
veled volnék, miért kíváncsoznék el.
Arra gondol, hogy egy idő után úgyis
máshová, mással, vagy sehová és ugyanazzal,
de végül mindig ugyanazt mondani:
mindegy, ez csak egy élet.

Eszébe jutnak azok az alagutak is, amelyek
valamikor városokat kötöttek össze
egymással a föld alatt. Ha nem a meneküléssel
lennének összefüggésben, akkor akár
romantikusnak is gondolhatnánk őket.
Erre gondol, miközben a mézgaszínú fény
kifut a szobából. És a megszokott mulasztás
érzése helyett most váratlanul békesség tölti el.